

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

„Tebenned bízunk eleitől fogva” (90. zsoltár)

Szeretettel köszöntöm lapunk olvasóit!

A reformáció egyik fontos felismerése volt, hogy a hit dolgában egyedül és kizárólag a Szentírás adhat igaz útmutatást. Ezt a hitvet foglalták össze latinul így: SOLA SCRIPTURA. Manapság, amikor hozzászoktattak bennünket ahhoz, hogy ezen a világon minden csak nézőpont kérdése, olyan arrogánsan hangzik ez a hitvallás. Nagy kérdés, hogy miért és hogyan vallhatjuk mi, protestánsok még mindig ugyanazt, amit 500 évvel ezelőtt a reformátorok?

1943. október 14-én a sobibóri koncentrációs táborból mintegy 300 rab szökött meg. Közöttük volt egy 15 éves fiú is, akit Thomas Blattnak hívtak. Thomas két társával - miután bevetették magukat a sűrű erdőbe - azt tervezte ki, hogy éjszaka fognak majd haladni, nappal pedig meghúzzák magukat valahol. Tájéoló eszközük nem volt, így hát a csillagok állásából próbálták meghatározni az útirányukat. A negyedik éjszaka végre meglátták a távolban egy kivilágított épületet. Nagyon megörültek, mert éhesek is voltak, meg fáztak is. Ahogy közelebb értek, észrevették, hogy az épület egy torony, méghozzá a sobibóri koncentrációs tábor keleti tornya! Kiderült, hogy a négy éjszaka alatt egy hatalmas kört írtak le az erdőben, s most éppen ott kötöttek ki, ahonnan elindultak. A három fiú rémülten vetette be magát ismét az erdőbe, de csak Thomas maradt életben közülük. Ez a történet jól mutatja, mi történik velünk biztos és igaz tájékozódási pontok nélkül.

A hit szempontjából is teljesen igaz: szükségünk van biztos és igaz tájékozódási pontokra, különben csak tévelyegni fogunk. Isten a Szentírást éppen ezért ajándékozta nekünk. „A teljes Írás Istentől ihletett.” – olvassuk a Timótheushoz írt második levélben. Ez azt jelenti, hogy az Írás nem alulról, közülnk és legfőképpen nem belőlünk, emberektől ered, hanem felülről, Istentől jön. Az élő Isten az, aki megnyilatkozik benne azzal a céllal, hogy legyen igazodási pontunk. (Természetesen igaz, hogy Isten embereket használt a Szentírás leírására, de ezek az emberek csak azokat a gondolatokat és üzeneteket fogalmazták meg, amiket az élő Isten helyezett a szívükre.)

Az Ószövetségben olvashatunk egy reformációról Jósias király idejében. Ez a Jósias nyolcéves korától uralkodott, és gyermekkorától fogva őszinte szívvel tisztelte az Istent és igyekezett a tetszésére élni, de a Bibliát tizennyolc éves koráig nem ismerte. Amikor tizennyolc évesen a templom felújításakor egy munkás rátalált a Szentírásra, és az így a királynak a kezébe került, azt olvassuk, hogy megszagatta a ruháját és mély bűnbánatot tartott. Vajon mi oka lehetett erre Jósiasnak? Hiszen ő eddig is tisztelte az Istent. A Bibliát kezébe véve ez az ember rádöbbsent arra, hogy minden jóindulatával együtt is mennyi utálatos dolgot túrt meg maga körül. A bűnbánattartást pedig a tettek követték: megparancsolta, hogy hordják ki a templomból a mindenféle bálványoknak készült töménytelen mennyiségű felszerelést, és égessék el. Továbbá a kultikus paráznaságban részt vevő férfiak és nők templom mellett elhelyezkedő házeit is leromboltatta, és még egy sor más intézkedést is tett. Sokáig nem értettem, hogyhogya nem tudta ez az istenfélő ember, hogy a bálványimádás és a kultikus paráznaság utálatos az Úr előtt? De hát azért nem tudta, mert nem volt Bibliája! S így nem tűntek ezek a dolgok olyan súlyos problémának.

A középkorban és a reformáció idején hasonló volt a helyzet. Az emberek a vallási buzgalmukat a Biblia nélkül, a maguk módján igyekeztek megélni. Tisztában voltak a bűneikkel, s számoltak azzal is, hogy Isten megítél majd bennünket. De arról már nem tudtak, hogy Isten kegyelmes. Luther Márton akkor kezdett másként látni mindent, amikor az Újszövetség a kezébe került. A Biblián keresztül értette meg Istennek azt a nagy szeretetét, amit Jézus Krisztusban mutatott be. Ott fedezte fel, hogy az igaz ember a Jézus Krisztusba vetett hite által él. S arra is rádöbbsent, hogy micsoda gyalázat az, amikor az egyház áruba bocsátja a bűnbocsánatot. Ismét fel lehetne tenni a kérdést: hogyhogya nem tűnt fel senkinek, hogy a bűnbocsátó cédulák árusítása vagy éppen az ereklyék vallásos imádata helytelen? De hát azért nem tűnt fel, mert a Szentírást nem ismerték!

A mai, modern világunkban, sok emberben ott van a vágy Isten után, s mégis sok olyan dolog is megfér az életünkben, amit látva az előző korok keresztyénei megütközve kérdeznék: hogyhogya Krisztus XXI. századi szentjei nem tudják, hogy nem helyes ez vagy az? S csak azt válaszolhatnák erre önmagukban: hát persze, hogy nem tudják, ha az ő kezükből is kiesett a Biblia!

Ahogy az iránytű nélküli vándorok az északi Sarkcsillag állásához képest határozzák meg magukat, ahogy a GPS-eink a műholdak pozícióit keresik, úgy kellene nekünk is egyedül a Szentírásra tekinteni, hogy rajta keresztül tudjuk meghatározni, mi a helyes és mi nem. Mert „A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.” (Timótheushoz írt második levél 3. rész 16. vers)

A Sola Scriptura elv tehát nem a vallási intoleranciából születik, hanem abból a meggyőződésből, hogy a Biblián keresztül nem az ember beszél az emberhez, hanem az élő Isten. A Bibliában pedig különösen is a bethlehemi csillag az, ami kitündököl, mert az a Szentírás középpontjára, a mi Urunk Jézusra mutat rá. Ámen

Faragó Csaba lelkipásztor

(Elhangzott 2017. október 31-én, az ökumenikus istentiszteleten a reformáció 500. évfordulója alkalmából.)

30 éve presbiteri szolgálatban

Beszélgetés Tóth Károly leköszönő főgondnokunkkal

Áldás, békesség! Nagy örömmel köszöntelek abból az alkalomból is, hogy az októberi presbiterválasztáson a gyülekezet ismét igen nagy többséggel választott meg, látva immár 30 éve tartó, hűséges szolgálatod. Szép, kerek évforduló, mint ahogy az is, hogy hamarosan betöltöd 60. életévedet.

Áldás, békesség! Szeretettel köszöntöm a kedves olvasókat, és kívánom, hogy ez a köszöntés mindenki életében annyi örömet és boldogságot hozzon, mint az enyémben. Előre szeretném bocsátani: bár vannak kerek évfordulóim, de „nagy” összegzést még nem készítettem.

Ahhoz, hogy valaki már 30 évesen presbiter lehessen, erős családi tradícióval vagy Jézus Krisztus erőteljes elhívásával kell rendelkeznie. Hogy volt ez a Te életedben?

Egy bakonyi kis faluban nőttem fel. Szüleim, nagyszüleim mélyen hívő reformátusok voltak és kis koromtól vittek a templomba, és mentem a „vasárnapi iskolába”, vagyis a kora délutáni gyermekalkalmakra. Cse-tényben konfirmáltam, konfirmációi ígém a Zsolt 119,41 verse: „Szálljon reám, Uram a te kegyelmed!” Ez ige naponkénti fohászom, mert tudom, hogy erre van szükségem, ez a mindenekben megtartó, szilárd alap: Jézus kegyelme. Ő az én segítségem, ő ad erőt, egészséget, ő ad békességet, ő véd, ő bátorít...

Mióta vagy a mi gyülekezetünk tagja?

1983-ban jöttem – házasságkötésem révén – Dunaharaszti-ba. Bár tornya még nem volt, azonnal megtaláltam a református templomot. Itt hamar felfigyelt rám nagytiszteletű Faragó Tibor tiszteletes úr, Tibor bátyám, akivel az évek során szinte atyai kapcsolatba kerültem. Ő volt, aki felkarolt és figyelemmel kísérte életem és bevont a gyülekezeti életbe. Rá nagy szeretettel és hálával gondolok. Példa előttem az Isten és az emberek iránti alázata, hűsége és szolgálata.

Először, mint pótpresbiter, majd 1987-től már mint „rendes” presbiter szolgáltam. Máig ható, igen nagy tusakodás volt bennem, amikor felkérést kaptam a gondnoki tisztségre, mert csak az alkalmatlanságom láttam. Pedig így szól az írás: „a mi alkalmasságunk Istentől van.” (2Kor 3,5)

Mi minden erősített még meg abban, hogy szolgálatod ennyi erővel és kitartással tudd végezni?

Szeretettel emlékezem Páli Lajos bácsira, gondnok elődömré, aki a másik nagy példa előttem. Példa az ő gyülekezet iránti szeretete, nagy szíve, áldozatos munkája. Az ő segítségével kezdtem a „gondnokságot” 2000-ben, és igyekeztem azt – immár 18 éve – a kapott talentumaim szerint ellátni.

Hálára indít, hogy az Úr kegyelme velem volt, feladatokat adott – és erőt is azok elvégzésére. Kinek adatik meg, hogy tornyot is építhet és húsz évvel később új templomot is? Nekem megadatott, és hozzá az erő, az egészség meg a családi háttér is. Soli Deo Gloria!

Gondolom, jó érzéssel tölt el, hogy fiaid követik a példád, hiszen gyülekezetünknek szolgáló tagjai.

Igen, a családi háttér, újra csak hála: „Én és az én házam népe az Urat szolgáljuk.” (Józs 24,15) Olyan jó, hogy senkinek a családban nem kérdéses, mi az első! Feleségem és lányom ugyan katolikusok és ott végeznek szolgálatokat, de fiaim itt, a gyülekezetben szolgálnak. Azt gondolom, hogy a személyes példamutatás meghatározó a gyerekek számára. Remélem, pici unokáim is hitben nőnek fel. Hadd szóljak arról a boldogságról is, ami tavaly töltött el, ami-

kor – másokkal együtt – édesapámmal egymás mellett álltunk az úrasztalánál a jubiláns konfirmandusok találkozóján: ő a 75 évvel ezelőtti alkalmat, én a 45. évfordulót ünnepeltem.

Tehát még több kerek évforduló van most az életedben; de ezúttal egy számunkra meglepő döntést is hoztál: nem vállaltad tovább a gondnoki tisztséget. Miért?

Eljött a presbiterválasztás és a számvetés ideje. „Hagyd az Úrra utadat, bízzál benne, mert ő munkálkodik.” (Zsolt 37,5) Ez az ige visszhangzott bennem. Arra jutottam, hogy a gondnoki tisztséget nem vállalhatom tovább, mert látom, hogy megfáradtam, és vannak mások, akik újat és többet tudnak tenni.

Köszönöm a gyülekezet felém megnyilvánuló bizalmát és szeretetét, amit eddig is mindig megtapasztaltam!

Ha az Úr éltet és erőt ad, presbiterként továbbra is szolgálni fogok, de egy kicsit másként. Szükségét érzem, hogy minden gyülekezeti tagunkról tudjunk, és lehetőség szerint mindenkit bevonjunk a közösségbe. Több, kisebb közösségre gondolok, akik így jobban tudnak egymásra figyelni, egymás terhére hordozni és konkrét segítséget nyújtani. Kiemelt figyelemre szorulnak az egyedül élő és idős emberek: ne maradjanak magukra! Szeretném őket is látogatni.

De ezek a jövő tervei. Most készülünk a karácsonyra! Szeretném az ünnephez kapcsolódó gondolatokkal befejezni, és megköszönni, hogy az újságunk oldalain mindezt elmondhattam.

Karácsonykor Isten elküldte szeretetét emberi testbe öltözve: Megváltót adott nekünk, bűnösöknek, hogy üdvösségünk legyen. Ha Jézust hittel elfogadjuk, Ő maradandó – örök életre szóló – ajándékunk lesz! Ha szeretjük Istent, egymást is szeretni tudjuk. Ez lehet a leg-

(folytatás a 3. oldalon)

Gondnok- és presbiterválasztás – új gondnokaink

Gyülekezetünkben, Isten kegyelméből október 15-én a délelőtti istentiszteletet követő közgyűlésünkön lezajlott a presbiterválasztás. 2018.január 1-jétől számítva kezdi szolgálatát a megszavazott presbitérium. Karácsonyi számunkban a főgondnoki és missziói gondnoki szolgálatra megválasztott testvéreket mutatjuk be:

Nagy András főgondnok

*„Ne félj, és ne rettegj, mert veled lesz az Úr,
a te Istened mindenben, amiben jársz” (Józsua 1,9)*

1945. augusztus. 20-án születtem Nyíregyházán. A Nyíregyházi Kertvárosi Református Gyülekezetben kereszteltek, majd ugyanebben a gyülekezetben konfirmáltam. 1967-ben házasságot kötöttem a szintén református Kovács Annával. A házassági fogadalmat a Nyíregyházi Kertvárosi Református Gyülekezet előtt tettük. 1967-ben született Zoltán, 1970-ben Péter nevű gyermekünk. Mindketten református vallásúak. Nyolc unokánk van, a legnagyobb huszonegy, a legkisebb öt és fél éves. 1964-től nyugdíjba vonulásomig, 2007-ig a honvédségnél dolgoztam civil alkalmazottként. 2000. április 13-án Nyíregyházáról Dunaharasztra költöztünk, jelenleg is itt élünk. Dunaharasztra költözésünk óta, a Dunaharaszti Református Gyülekezet tagjai vagyunk és lehetőségeinkhez mérten részt veszünk a gyülekezet életében, munkájában. 2006 óta a presbitérium pótagja, majd presbitere vagyok. A Gyülekezet szolgálatát a presbitérium építési bizottságában végzem. Az Úr nagy kegyelmeként éltem meg, hogy részt vehettem az új templom építésének koordinációs munkáiban. A templom felszentelése után a gyülekezeti ház kialakításának munkálatait, illetve a közmunkák koordinálását végeztem. Az építési bizottságban végzett munkám mellett a lelkeszi hivatal munkáját igyekszem segíteni a napi adminisztrációk elvégzésével, az egyháztag nyilvántartó kartonok pontosításával és az egyéb napi feladatok elvégzésével. A 2010-ben létrehozott Építő Kövek Alapítvány kuratóriumának kezdetek óta tagja vagyok. Isten segítségével, munkámmal továbbra is örömmel szolgálom a Gyülekezetet.

Nagy Gábor missziói gondnok

“...a boldog élet végső célja Isten megismerése...” /Kálvin/

1966-ban születtem. Gyermekkorom nagy részét Dunaharaszton töltöttem. A csepeli „kitérő” és a miskolci egyetemi évek után 1993-ban visszatértem ide. Azóta is itt élünk feleségemmel, akivel Miskolcon ismerkedtem meg. Ő jelenleg a Baktay Ervin Gimnáziumban tanít magyar nyelvet és irodalmat. Informatikus rendszermérnökként dolgozom egy IT biztonssággal foglalkozó cégnél. Református családban nőttem fel, nagyszüleim és szüleim is hitüket gyakorló reformátusok voltak. 1978-ban konfirmáltam, azóta vagyok gyülekezetünk teljes jogú tagja. A gyülekezet életében 2006 után kezdtem intenzívebben részt venni. Isten kegyelmének és gyülekezetünk belém vetett bizalmának köszönhetően 2012 óta presbiter vagyok, így az a megtiszteltetés ért, hogy részt vehettem új templomunk építésének előkészítésében és az építkezésben. A templomépítés során az informatikai, illetve

audiovizuális rendszer kialakításában vettem részt. A jelenlegi presbitériumban én látom el a jegyzői feladatot. Részt veszek az informatikai rendszer karbantartásában és fejlesztésében, illetve alkalmanként besegítek a gyülekezeti események technikai lebonyolításába is. A rendszeres feladatok mellett a hitéleti munkában, illetve a gyülekezet közti kapcsolatok építésében vállaltam részt. Ennek a munkának volt a része a kisgyőri testvéreinkkel való találkozások megszervezése, illetve a Kereszt-kérdések sorozatban való részvétel. Hat éve részt veszek a gyülekezet házi bibliakörének munkájában. A gyülekezet hitéletének és a missziói munkának a fejlesztésében szeretnék első sorban segíteni. Felépült a templomunk, az építkezésnek a lelkekben kell folytatódnia. Fontosnak tartom, hogy a gyülekezetünk olyan közösség legyen, ahová mindenkor jó tartozni. Szeretnék abban segíteni, hogy minél több kívülállónak is megmutassuk, hogy keresztyének lenni mennyire jó.

(folytatás a 2. oldalról)

nagyobb ajándékunk a másik felé. Ajándékozzuk meg egymást szeretettel, türelemmel, jósággal, hűséggel, szelídséggel! Belső javakkal. Így lesz igazi karácsonyunk, mely belülről fénylik és szívtől szívig parázslík, mint az Atya szeretete, ahogy ránk sugárzik. Azt kívánom, hogy mindnyájan el tudjuk mondani ezt a kis versbe szedett hálaimát:

Karácsony van szívemben.

Mily' nagy öröm!

Számomra is megszületett!

Ezt köszönöm.

Köszönöm – a testvérek nevében is – a jó szavakat, tanításokat, kívánságokat, a hűséges szolgálatot. Isten bőséges áldását kívánjuk további életedre, szolgálataidra és egész családod életére is!

Szadainé Somogyi Erika

A KARÁCSONY ÖRÖME

Közeledik karácsony ünnepe! Így prófétál Zakariás az eljövendő Krisztusról: **„Meglátogat minket a felkelő fény a magasságból, hogy világítson... hogy ráigazítsa lábunkat a békesség útjára”** /Lukács 1:78-79/ Zakariás szíve csordultig volt örömmel, áldotta az Istent, mert „erős üdvözítőt támasztott”. /Lukács1:69/

Adventben szeretnénk mi is megosztani egy-egy gondolatot, érzést, személyes vallomást arról, hogy mit is jelent nekünk a karácsony. Mi a karácsony legnagyobb öröme számunkra, s melyikünk, hogyan éli ezt meg, mint lelkipásztor, lelkész feleség, ifibe és hittanra járó fiatal, a Bárka Közösség lakója, szerkesztőségi tag. Szeretnénk, ha ezek a sorok segítenének a továbbgondolásban.

„A karácsony öröme az, amikor az ünnep megtelik tartalommal, egészen pontosan Jézus Krisztus jelenlétével, szeretetével. Ilyen pillanat lehet az, amikor idős testvéreket az ünnep alkalmából meglátogatok, amikor az istentiszteleten együtt vagyunk, vagy amikor a családban is körülálljuk a fenyőfát.

Karácsony legnagyobb csalódása ezzel szemben, ha üres marad. Hála Istennek ezt már nagyon, nagyon rég nem éreztem.”

/ Faragó Csaba lelkipásztor/

„A karácsonyban én leginkább a meghittséget szerettem. Ez a Szentesti áhítattal kezdődik, és ott folytatódik vagy növekszik, amerre járunk. A karácsony örömét a templomból viszem tovább a szívemben, ezért mindegy, hogy itthon vagy szülőknél ünnepeünk utána.”

/Faragóné Sárdy Emőke tiszteletes asszony/

„A karácsony az Úr Jézus megszületése, ezt ünnepejük. Nálunk ajándékot a „Jézuska” nem hozott soha, mert „Jézuska” nálunk nem létezett, csak az Úr Jézus.

Először elmentünk mindig a templomba, utána megálltunk a fa alatt, imádkoztunk, énekeltünk, s utána volt az ajándék és a szerény vacsora. A szertartásos gyertyafényes vacsorákhoz nem ragaszkodtunk, de az egyszerű vacsora ünnepien megterítve, s hálát adva - ez volt a mi ünnepeünk! Másnap újra ott voltunk az Istentiszteleten.

Az Úr Isten a tenyerén hordozott gyermekkoromtól fogva. A szívem vágya volt, hogy papnéként szolgáljak és családom legyek. Isten mindkettőt megadta nekem! Tehát nem csak belecsöppentem a papné feladataiba - bár nem tudtam, mennyi dologgal jár majd - lélekben készültem.

Az ünnepeinket általában este, éjszaka és hajnalban szerveztem, készítettem elő. Sokat éjszakáztam, de nagyon fontos volt számomra, hogy az ünnepet megszentelhessek, s minden Istentiszteleten ott le-

gyünk. A nagyszülők is velünk voltak, mindig sokan ültünk körül az asztalt. Azóta is, hogy megnőtt a család, minden karácsonykor együtt vagyunk! Ajándék, enni-való csak a méltó ünneplés után következik! Mindig szerényen telt az ünnep, de jókedvűen.”

/Faragó Tiborné Ilonka néni/

Az újság szerkesztőségi tagjai:

Ha felidézem gyermekkorom kolozsvári karácsonyait ma is hallom, ahogy rokonaim, nagynénéim és nagybácsim, énekelik szent este a szép mezősegi karácsonyi dalokat, magas női hangok és határozott férfi hangok idézik Jézus születésének történetét: *„Mennyből az angyal eljött hozzátok, pásztorok, pásztorok, hogy Betlehembe sietve menve lássátok, lássátok”,* aztán *„Karácsony estéjén elindult Mária, elindult a bölcs kovácshoz, a gazdag kovácshoz. Jó estét bölcs kovács, adjál nékem szállást, nem adhatok néked szállást, mert sok a vendégem”*... Gyermeki lelki szemeim előtt kirajzolódott a gazdag kovács, aki nem adott szállást, és az ő szép vak leánya, aki elvezette Szűz anyánkat a barmok jászlához, és végül a siránkozó kovács *„ó, ha tudtam volna, hogy te vagy Mária, aranyból is ezüstről is szállást adtam volna, én pedig a kopasz földre lefeküdtem volna.”* Áldást kívánó köszöntők következtek, majd beszélgetéssel, kínálgatással, sok koccintással, karácsonyi illatokkal, gőzölgő töltött káposztával, később diós-mákos bejglivel folytatódott az este. Késő éjszakáig együtt maradt a család, mert házról-házra járva szüleim testvérei körbelátogatták egymást, és mi gyermekek is velük mehettünk. Csizmánk alatt ropogott a hó, és minden rokoni házban várt ránk az Ünnep.

/Csáky Gyöngyi/

A Bárkában tanultam, a nagyon személyes, mégis közösségben megélt ünneplést. Hosszú az út az ünnep kiteljesedéséig, hosszú, amíg szívünk lassan ünnepebe

(folytatás az 5. oldalon)

(folytatás a 4. oldalról)

öltözik! Kell egy takarítás, a régítől való megtisztulás - számomra ezt jelenti, amikor adventben a gyerekekkel, a tiszta ablakokra felragasztjuk az együtt készített csillagokat. Amikor néhány éjszakán át - hosszú évek óta - elkészül a nekik szánt adventi naptár. Amikor az adventi estéken összeülünk, kibontanak egy-egy kincset, énekkel, imádsággal várjuk az „Eljövendőt”. Amikor egy délutánon át készítjük a mézeskalács- díszeket, akkor tudjuk, hogy az Ünnepe a küszöbön van! Az esténként végig énekelt énekekkel, a becsomagolt mézeskaláccsal felkerekedünk, hogy elvigyük az Örömhírt az énekekben, a mosolyban, az ölelésben egy-egy szomszéd, ismerős, barát otthonába. Ekkor már a szívünkkel is megérkezünk. Otthon, a karácsonyi történet egy-egy szereplőjéről készült rajzot kihúzzuk egymás közt, s Szenteste napján csendben hordozzuk magunkban. Este megjelenítjük a karácsonyi történetet, s már ott vagyunk az Ünnepe közepén pásztorként, angyalként, fogadósként... Énekelünk és áldjuk a Megváltót, Jézust, aki úgy jött el, mint a "a felkelő fény a magasságból", de mégis szegényen, hasonlóvá lévén hozzánk! Őt ünnepeljük otthon a családjában, a terített asztal körül, s együtt a gyülekezet közösségében.

/Draskóczy Ildikó/

Számomra nagy öröm a karácsonyban és az azt megelőző időszakban, hogy több olyan minősített alkalomban és időben lehet részem, amelyben intenzíven átélhetem, hogy melyek az igazán fontos értékek, mennyei kincsek az életben. Öröm számomra, hogy újból és újból megérint és átjár az a gondolat, hogy nem a jó, vagy rossz körülmények határozzák meg a boldogulásomat, és az egészséges létállapotomat, hanem az, hogy a szabadító és megváltó Jézus jelen van-e az életemben vagy sem, hogy a szeretetet tudom-e közvetíteni, vagy sem. Öröm a karácsonyban a szereteteimmel együtt töltött idő, öröm számomra, amikor adhatok a másoknak valamit, vagy tehetek a másokért valamit, ami örömet okoz számomra.

/Kemény Veronika/

Sokáig azt hittem, csak akkor lehet igazi karácsonyom, ha minden rendben van körülöttem: tiszta a lakás, beszereztem minden ajándékot, kész az ünnepi vacsora és együtt a család. Aztán egyik karácsonykor felborult ez a rend: legkisebb gyermekemmel, aki akkor még 3 éves sem volt, éppen szenteste, rögtön a gyerekek karácsonyi istentisztelete után kellett kórházba sietnem. Ráadásul férjem sem lehetett otthon, hiszen tűzoltóként ilyenkor is szolgálatot kellett teljesítenie - mint ahogy azoknak az orvosoknak és ápolóknak is, akik ezen a karácsonyon ellátták beteg

gyermekem. Mégis éppen ez a karácsony maradt a legemlékezetesebb családom számára: ekkor éreztük leginkább jelenvalónak Isten irántunk való szeretetét, melyet talán ekkor tudtunk mi is legerősebben közvetíteni egymás felé is.

/Szadainé S. Erika/

Fiatal házaskör:

„Minden karácsony egy feltöltekezés az Isten szeretetéből, békességéből, kegyelméből, csendjéből és nyugalmaiból! Látni az örömet, boldogságot a Szereteteim arcán. A nagy találkozások, beszélgetések, együttlétekezés ünnepe. Karácsonykor olyan, mintha megállna egy kicsit az idő! És jó megállni vele együtt, és átélni az ünnepe minden percét.”

/Skrlyik-Hammer Gabriella, kisgyerekes családanya, hitoktató/

Ifisek:

Hogy mi a legnagyobb öröm a karácsonyban? Az, hogy ilyenkor különösen is az "adni" szóra terelődik a figyelem. Látni mások arcát, mikor kapnak valamit, akár egy kis csomagot, akár egy nagy ölelést "boldog karácsonyt" címszó alatt. Az ilyen élmények kincset érnek.

/Faragó Dorottya/

A karácsony számomra talán az egyik legkedvesebb ünnepe. Különleges, meghitt hangulata áthatja a december hűvös napjait. A várakozás, az Advent időszaka lehetőséget ad arra, hogy megálljunk egy kicsit a rohanó napjainkban, és a család és a barátok mellett Istennel is értékes időt tölthessünk el.

/Rémik Panna/

A karácsonyban a legnagyobb örömöm, az hogy együtt lehetek a családommal, megünnepelem Jézus születését, világunkra jöttét. Ez azért hatalmas dolog, mert Istennel jött le ebbe a bűnös világba.

/Papp Balázs/

Bármilyen szemszögből is tekintek a karácsonyra, nekem a szeretet ünnepe jelenti. Ez az egyik olyan ünnepe, ahol Jézus közelségét érezhetem. Boldogsággal tölt el, hogy itt van közöttünk, és hogy ezen a napon különösen is megemlékezhetünk Róla. Maga Jézus a szeretet jelképe számomra. Általánosságban a boldog családok jutnak eszembe, ahogyan közösen átéli e fontos ünnepeket a lényegét. Karácsony legnagyobb öröme kapcsán szintén Jézust hoznám szóba. Nélküle már nem is tudom, hol tartanék. A karácsony egyben egy új lehetőséget kínál fel, minden évben, Jézus Krisztus által.

/Dér Zsófi/

(folytatás a 6. oldalon)

Karácsonykor is olvassunk!

Könyvajánlás Mindenkinék.....

Templomunk iratterjesztési pultján nagyon sok könyv hívogat egy kis meghitt olvasásra. Itt láttam meg **Molnár Róbert** egyik művét, a „**LÁSS TÚL A PUSZTÁN**”-t. Nehéz olvasmány karácsonykor, éppen ezért: a tartalma ahhoz a kis Jézushoz kapcsolódik, akinek most a születését ünnepeljük, és aki majd a kereszthalálával a megváltást hozza a megtérteknek, mint az e könyvben bizonyágtévő testvéreknek is. Az ő megkísértésükről és próbatételükről szól ez az életrajzsor. Közben mi magunk is kapunk kérdéseket a szerzőtől, de sok példát, tapasztalatot is, amivel jobbá tehetjük életünket és a körülöttünk lévőkét.

Hasznos időtöltést, boldog, meghitt ünnepeket!

Szabó Borbála Eszter

(folytatás az 5. oldalról)

Számomra a karácsony legnagyobb öröme az, amikor összegyűlik a család és együtt, közösen elmegyünk templomba. Csodálatos látni azt, hogy az a családtagom is eljön velünk ilyenkor, aki egyébként egész évben soha nem jár istentiszteletre és együtt dicsőíthetjük a mi mennyei Atyánkat.

/Gyarmati Alíz/

A legnagyobb örömöm a karácsonyban, hogy az a Jézus Krisztus született meg, aki meghalt értem és megszabadított a bűneimtől, és hogy ilyenkor mindenkiel találkozom a családból, és természetesen az ajándékok is örömet jelentenek.

/Potos Bálint/

Felső hittanosok:

Legnagyobb örömöm, hogyha karácsonykor hó van.

Együtt ünnepelek és együtt a család.

Én azt szeretem a legjobban, hogy valakinél összegyűlünk, sokan vagyunk, beszélgetünk, nevetünk - együtt vagyunk.

Találkozunk a rokonokkal és mindenki boldog.

A Bárka otthon lakói:

A legnagyobb öröm Isten jósága. Jézus megszületett a Földre. A barátok adventi naptárt készítenek nekünk, minden napra egy barát. Levelet is kapunk hozzá, s ki kell találni, hogy ki írta. A házban az angyalozás olyan titokzatos, titokban lepjük meg egymás! Én mindig lélekben készülök és várom a karácsonyt, mert szép, s mert szeretjük egymást! Amikor eljön a karácsony napja, szépen felöltözünk, összeülünk és átadjuk egymásnak az ajándékainkat.

El szoktuk játszani a betlehemi történetet, imádkozunk, énekelünk. Fel van díszítve a Bárka ház, égnék a gyertyák. Jó együtt lenni! Szépen meg van terítve, egy asztal körül ünnepelek. Karácsonykor együtt megyünk templomba is. Csinosan kiöltözünk. Úrvacsorázunk együtt, az mindig olyan jó nekünk!

/Tojzán Ildikó, Puskás Vilmos/

Mindig elsírom magam örömben, meghatódom azon, hogy megszületett Jézus az istállóban.

/Puskás Vilmos/

A Karácsony, Jézus születésének ünnepe, s legnagyobb öröme a szeretet.

/Kocs Niki/

Nekem a Karácsony a szeretetről szól, hogy együtt lehetünk. Örülök mindenkinék, aki itt van velünk.

/Hetesi Feri/

A legnagyobb öröm, hogy Jézus megszületett az istállóban.

/Szabó Olgi/

A legnagyobb öröm, hogy Jézus megszületett értünk. Hogy ne bántsuk egymást. Legyünk békességben a többiekkel. Együtt vagyunk. Örülünk egymásnak.

/Kolompár Elvira/

Hogy együtt ünnepelehetünk.

/Buda Csilla/

Áldott, örömben gazdag karácsonyt Mindnyájunknak!

Szerkesztette: Draskóczy Ildikó

Áldott, békés karácsonyt kívánunk kedves olvasóinknak!

A szerkesztőség

REFISZ Regionális Ifjúsági Találkozó Dunaharasztin 2017.november 11.

Gyülekezetünk adott otthont a Református Fiatalok Szövetsége (REFISZ) szervezésében megvalósult találkozó-nak, ahova a környékbeli református ifjúságot hívtuk és vártuk sok szeretettel. A napunk témája *Az otthon melege* volt, ugyanis a tékozló, boldogságot kereső, lázadó, vagy éppen savanyúan engedelmeskedő fiúkról és az atyai ház melegéről, szeretetéről hallottunk az igei alkalmon és az azt követő beszélgetésben.

Több mint százan töltöttük meg a termeinket majdnem 20 gyülekezetből érkezve. Reggel 9 órakor már tárt kapukkal vártuk az érkezőket, egy kis harapnivalóval és teával. Miután mindenki elfoglalta a helyét a templomban, Faragó Csaba tiszteletes úr rövid áhítatával kezdtük meg a napunkat a „*Jól tetted, hogy eljöttél!*” (ApCsel 10,33) ige alapján. A filagóriában ezek után kaláccsal és forró kakaóval üdvöztettük meg a jelen levőket.

A közösségi játék és friss levegő után Kereki Zoltán beszélt nekünk a tékozló fiúról, az ige üzenetét felmutatva, személyes példákkal. „*Melyik fiúval tudtok azonosulni?*” - tette fel többször a kérdést, ami mindannyiunkat tükör elé állított: Vajon mi is távol, boldogtalanul élünk az Atyai háztól, vagy csupán nyűg számunkra, mert öröm nélkül szeretnénk engedelmeskedni? Kiscsoportokban beszélgettünk ezekről és ezekhez kapcsolódó kérdésekről.

A lelkünk felüdülése és táplálása után egyből a testünk megelégtetése következett, ugyanis pizzával tömtük meg korgó gyomrunk. Egy kiadós evés után úgy gondoltuk, hogy semmi sem lehetne jobb és otthonosabb egy filmnézésnél, ezért pokrócokba bújtunk és az *Imával nyert csaták* című keresztyén filmet vetítettük a vászonra, amely nevetéssel, és hitünk egyik alapjának, az imádság erejének felmutatásával ajándékozott meg.

Innentől kezdve egy kötetlenebb időszak következett, amiben pingpong bajnokság, templomunkban imaséta, a gyülekezeti teremben egy nagyon hangulatos teaház, a kistermünkben pedig egy társasjátékos szoba indult. Mindenki megtalálhatta a magának leginkább megfelelő, kikapcsoló és szórakoztató elfoglaltságot. Egymás melletti termekben zajlott a csendes imádság és a nyüzsgő beszélgetés, a pattogó sport és a táblás játék. Felemelő érzés volt ennyi fiatal látni, amint otthon érzi magát nálunk.

Végül záró alkalmunkon öt ifjúsági kör mutatkozott be különféle kreatív módon: egy kis előadással, verssel, videóval, ebben is egymás jobb megismerését, a közösség formálódását élhettük át. Énekléssel, imádsággal és Isten áldásával búcsúztunk egymástól, reménység szerint a közeli viszontlátás időpontjáig.

Korsós Tamás beosztott lelkipásztor

Istentiszteleteink decemberben és január elején:

december 3. vasárnap	10.00 óra	Advent első vasárnapja, úrvacsorás istentisztelet – Konfirmálók vasárnapja
december 10. vasárnap	10.00 óra	Advent második vasárnapja – Keresztelős családok vasárnapja
december 16. szombat	15.00 óra	Idősek karácsonyi ünnepe
december 17. vasárnap	10.00 óra	Advent harmadik vasárnapja – Gyászoló családok vasárnapja
	16.00 és 18.00 óra	Gyerekek karácsonyi ünnepe
december 24. vasárnap	10.00 óra	Advent negyedik vasárnapja
	17.00 óra	Szentesti istentisztelet
december 25. hétfő	10.00 óra	Karácsony első napja, úrvacsorás istentisztelet
december 26. kedd	10.00 óra	Karácsony második napja, úrvacsorás istentisztelet
december 31. vasárnap	10.00 óra	Óévi istentisztelet
január 1. hétfő	10.00 óra	Újévi istentisztelet
január 7. vasárnap	10.00 óra	Úrvacsorás istentisztelet, az új presbitérium beiktatása

Az ünnep alkalmából az adventi időszakban az úri szent vacsorát idős, beteg testvéreink számára elvisszük otthonaikba. Kérjük testvéreinket, jelezzék lelkipásztorunknak igényüket személyesen vagy akár telefonon is.

A Dunaharaszti Református Egyházközség 2017-es anyakönyvi adatai 2017. november 13-án

Megkereszteltek

Botkó Petra Bianka
Csiszár Lilla Andrea
Décsi Mira
Décsi Zalán
Erdei Mátyás
Horváth Milán
Izmendi Léna
Kereki Éva Katalin
Kiss Luca
Konczos Márton
Lipót Lili
Nagy Bence
Rékási Milán
Szabó Zsófia
Tóth Dorottya

Papp Balázs

Katavitsné Székelyhidi Nóra

Mézes Tibor Péter
Veres Eszter
Vörös Csaba

Konfirmáltak

Bara Mária
Fazekas Lenke
Katavitsné Székelyhidi Nóra

Mézes Tibor Péter
Sztetics Zoltán
Veres Eszter
Vörös Csaba
Ágics Bernadett
Benedek Jennifer Viktória
Csapi Zsófia
Farágó Emese
Farkas Eszter
Gulácsi Tibor
Kálmán Brigitta Anita
Nyilas Péter
Papp Balázs
Potos Bálint János
Schmelek Sándor
Sziráki Márton György
Vörös Nóra

Házasságot kötöttek

Nyári István és Vörös Tímea
Szadai András és Serbán Diána
Tymofeev Anatolij és Kovács
Barbara Laura

Elhunytak

Bereczky Ákos
Beregi István

Erdélyi Ferencné sz. Juhász Ilona
Fábián Sándorné sz. Kovács Éva
Faddi István
Fülep István
Gonda Andrásné sz. Gulyás Mária
Hatos Józsefné sz. Czödör Júlia
özv. Kemény Mátyásné sz. Gálsz
Mária
Kertész Istvánné sz. Oláh Klára
özv. Kindert Lászlóné sz. Varga Mária
Kiss Norbert Manó
özv. Korsós Antalné sz. Kós Irén
özv. Kovács Attila
Lókucza Sándor
Madar Imre
Nagy Barnabás
Orvos Tóth Gyula
Paccai Imre Istvánné sz. Lánzos
Mária
özv. Rózsa Endre Béláné sz. Marosi
Piroska Ilona
Szakács Sándor
Szentgyörgyi Judit sz. Turák Judit
Tóth Ferencné sz. Zsajnovics Ildikó
özv. Vadkerti Sándor Györgyné sz.
Dezső Magdolna Mária